

WISGA!

Any I - Núm.6

Dissabte, 18 Juny 1932

Administració: Sardenya, 202

Preu: 20 cèntims

CALUMNIES Les bufetades

La calúmnia fa mal, no hi ha dubte. Però també fa bé...

La gent, reacciona i no se sap com, el desgauge neix, i és més imponent, més gran i de més eficàcia que els danys que la mala baba i la mala fe, havien pogut causar.

No hi ha res a fer. Ni mentides, ni rumors ni notícies alarmants, no poden fer mal als homes rectes i honrats. La bala que disparen, fereix de rebot, a aquesta gent tèrbola, que així paguen el que se'ls hagi deixat tranquils, en les hores en què ells mateixos temien per la seva vida.

De mal, no en poden fer, perquè tothom els coneix prou. Ells ja han fet les seves proves, tots en sabem els resultats...

La dictadura, la caiguda de la monarquia...

Potser és per això que els perdonem, perquè han estat ells els millors propagandistes de la República.

Però no caldria pas, que insistíssim en el camí de la calúmnia. Nosaltres per atacar-los disposem d'altres arguments, concrets, precisos, palpables...

La calúmnia amb la qual ells lluiten, és una demostració de la nostra força, i de la nostra bona fe.

No ens poden combatre d'altre manera. Benhaurat l'home que no es pot combatre altrament, que calumniant-lo.

No tothom pot ésser combatut així. No és veritat, lligueros i cavernícoles, assassins, a les portes mateixes d'una església?

A cada calúmnia, farem un desgauge.

Al desgauge, hi anirem tots, en canvi, donarà la cara el que llança contra un dels nostres homes més sencers, el verí de les més vils i infamants mentides?

La detenció dels Barrera

"Nunca es tarde cuando llega", diuen els castellans, però la veritat, és que la detenció de l'ex-vice rei d'Espanya, i de la mala pinta del seu fill, ha trigat bastant.

Ara es presenta l'ocasió de desenterrar aquell assumpte de la noia Bernabeu, en el qual l'hereu Barrera, hi prengué una part bastant activa.

Que la República no es deixi enternir, ni sigui per més temps la víctima d'aquest empatx de legalitat, que ha deixat escapar a tantes i tantes llèmenes, que avui dia des de fora, ens compliquen la vida, provoquen disturbis, calumniem els nostres homes i desbarregen la vida de la nació.

Si no hi ha complot, no hi fa res; Barrera pare i Barrera fill, podran donar un sens fi d'explicacions a una sèrie de fets inexplicables, que o sabem pas com s'ho faran per a poder-los explicar...

Mà dura, amb els enemics innobles de la República!

No compreu res als comerciants cavernícoles

L'obrer de Marsella ha estat condemnat a sis mesos de presó, per haver donat unes quantes clatellades a l'ex-rei.

No hi ha dret. A França, no s'ha condemnat mai ningú a aquesta pena per haver agredit algú.

Per aquest simpàtic obrer, símbol de la dignitat, s'ha fet una excepció.

No ens estranya. A París, en els cinemes, es xiula quan en el Pathé Revue hi surt algun representant del nou règim espanyol.

A França, el país de la Revolució, i de la República, encara són monàrquics.

Abans dèiem que la llum, ens venia del Nord. Ara del Nord només en ve que la tolerància per als assassins del poble espanyol, Martínez Anido i altres, que poden conspirar tant com volen i provocar conflictes, que acaben amb el vessament de sang, que sempre ha estat el "leit-motif" d'aquesta mena de gent, que hem pogut foragitar de casa nostra.

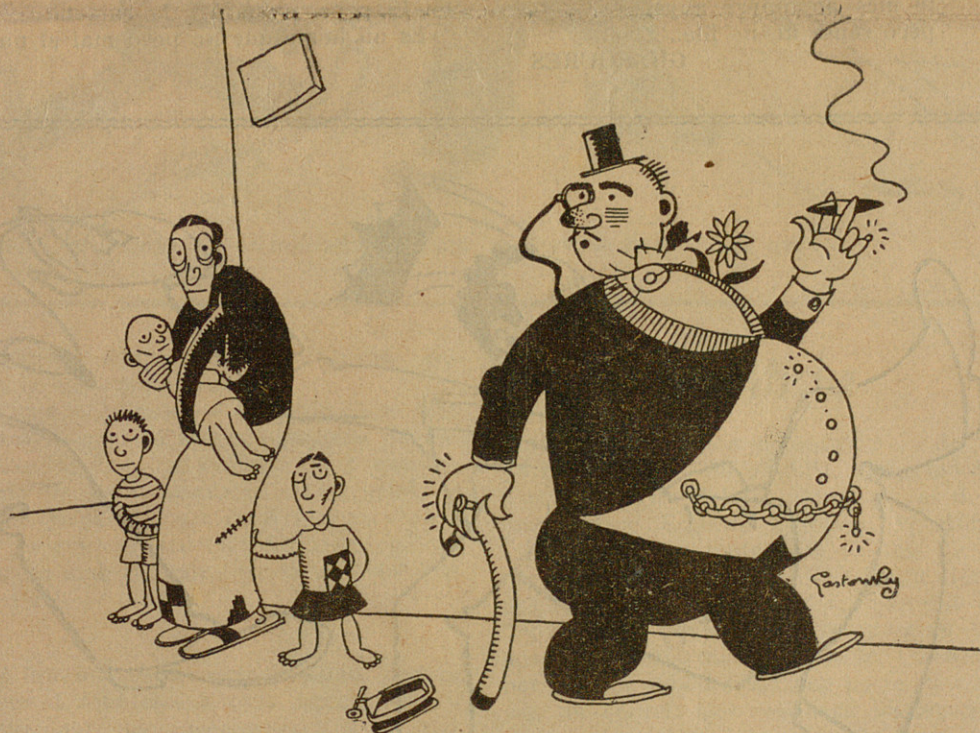
Tota la nostra simpatia per l'obrer de Marsella, vilment condemnat per una magistratura corcada, podrida, i venuda a l'or que el Borbó va robar del nostre poble.

Berbena

En la nit del passat diumenge, en el "Círculo Ecuestre" d'aquesta ciutat, va celebrar-se la primera *verbena* de la tanda que des d'algun temps ve anunciant la bona (?) premsa. Davant l'èxit obtingut en la primera, la junta directiva d'aquesta benemèrita societat d'amics de l'obrer que calla, a iniciativa del seu president ex-marquès de Julià, s'ha acordat que durant la celebració de les *verbenas* de Sant Joan i Sant Pere, es faarn unes recaptés, les posutlants de les quals seran les més belles senyorettes concurrents a la festa, l'impost de les quals serà destinat a engruixir la subscripció que d'algun temps ençà i amb un èxit digne de lloança, en benefici dels hospitals té oberta l'emissora Ràdio-Barcelona.

Donats els sentiments caritatius de les persones que freqüenten aquest cercle — així, en català —, no fóra res de l'altre món, que el senyor Toreski veiés realitzat el seu somni. Volem dir que es recaudessin els pocs de milers de pessetes que manquen per arribar al mig milió com ell desitja.

Quin xivarri que els hi farien!

—Aquests espectacles no haurien d'estar permesos pels cvarrers de Barcelona.

De la croada

Tota la gent de la crosta està mobilitzada. De primer es veu que regalaren alguna creueta per a veure si la gent treballadora se les posava i com és natural no assoliren l'èxit que esperaven. Ara amb els quartets que d'uns quants anys ençà han pispat del poble fan almoines condicionades als necessitats.

—Déu vos guard: Hem sabut que no treballàveu, sabeu? Ja ho veu, ja ho veu. Després diran visca la República...

L'home necessitat agafa el que li donen i encara que vulgui ni gosa parlar.

—Suposem que vindrà a exercicis. Tingui aquestes creuetes pels fillets.

D'aquesta manera les rates de sacristia, van sortint amb la seva. Oh! Ara fins i

PRECAUCIO

Al Congrés, ahir, va entrar un "ujier", amb un voluminós paquet.

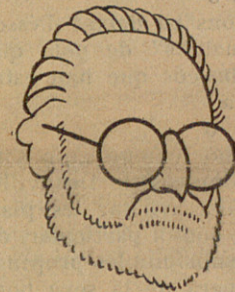
—On s'asseu el senyor Carrasco i Formiguera? — va preguntar a un dels diputats de la minoria catalana.

Un d'ells li va indicar el lloc.

L'"ujier" s'hi va dirigir i desembolicant el paquet que portava, va deixar al descobert una galleda nova de trinka. Al mateix temps, al damunt del pupitre, hi va deixar una tarja.

La galleda era, com poden suposar els nostres lectors, perquè el jesuïta Carrasco hi posés els peus.

La tarja era de l'Azaña, el generós donant, recordant-li que el silenci és or. Pobre senyor Manolo, ell que ens defensa tant i pensar que és un català el que li va posar "peros" l'altre dia...

Unamunaries

En Paquito Madrid, ha fet un interviu a don Miguel de Unamuno, un dels set savis de... Salamanca.

Ara resulta, que aquest bon senyor, diu que no és enemic de Catalunya, molt al contrari, que ens estima d'allò més, que en tota la seva vida no ha pensat sinó en els catalans, i en la seva cultura, en fi, que si li diem dos cop, es farà soci de "La Falç".

En Paco Madrid anava escrivint i nosaltres anem llegint i el que ens entra pels ulls, ens surt, no sabem per on, però anem pensant:

—Tú ves enraonant, que ja fa mitja hora que no t'escoltem...

Es veu que Don Miguel, en aquells moments no tenia ningú que el pogués contradir, i és clar, la força del costum el va portar a contradir-se ell mateix.

Intimitats

Se'ns assegura que una discretíssima casa de meuques del carrer de la Diputació és freqüentada per un subjecte que passa per bisbe de Barcelona.

Com podeu comprendre no ens ho hem cregut perquè després de la mala jugada que el diumenge li feren tan dissimuladament els periodistes, tot el que de prop o de lluny fa referència al bisbe, ens escama.

Es molt fàcil d'afirmar amb tota gratuïtat que el senyor bisbe va a una casa del carrer de la Diputació on li cobren deu duros, donant a entendre amb això que es permet luxes que molts diocesans només coneixen en somnis.

Es molt probable que el senyor bisbe amb deu pessetes se'n surti i encara això els dies que tingui allò que es diu un desig perquè sembla que correntment ni això necessita, puix que uns joves congregants se li han ofert en tot i per tot.

